

THOR

Wolfgang Hohlbein

Thor

De Asgardsage

BOEK 1

WB*Fantasy

Vertaald uit het Duits door Eisso Post

Omslagontwerp Bureau Beck
Omslagillustratie Marco Lap

Oorspronkelijke titel *Thor*
© 2010 Bastei Lübbe GmbH & Co. KG, Keulen
© 2012 Nederlandse vertaling Eisso Post en
Uitgeverij Wereldbibliotheek bv
Spuistraat 283 · 1012 VR Amsterdam

www.wbfantasy.nl

ISBN 978 90 284 2467 8
e-book 978 90 284 4017 3

Hoofdstuk 1

Als hij al ooit een naam had gehad, was hij die vergeten.
Als hij al ooit ouders had gehad, kon hij zich hen niet meer herinneren.

Als hij al ooit geboren was, wist hij niet meer wanneer.

Wit.

Zijn wereld was wit en koud, een gruwelijk, allesverterend wit, dat zijn ogen verblindde en alles uitvaagde wat zijn handen niet konden grijpen, en een nog gruwelijker koude, die als met glazen slagstanden in zijn ledematen beet, elke stap tot een kwelling maakte en zijn longen met scherpe lemmeten vulde.

Overal waren storm en lawaai, en een vage, dansende beweging, en de volstreekte zekerheid dat hij dood zou gaan als hij zijn gehavende lichaam zelfs nog maar een paar passen verder dwong. Maar ook de nog veel stilliger zekerheid dat hij dood zou gaan als hij bleef staan. Hij wilde het een noch het ander, maar bovenal wilde hij één ding: leven.

De wind draaide en de vlagen waartegen hij zich net nog met alle kracht had schrap gezet troffen hem nu vanaf de zijkant, en wel met zo'n kracht dat hij nog één onhandige stap verder strompelde en daarna hard in de sneeuw viel. Zijn ledematen knakten als dunne takken die braken onder de voet van een reus, en er kwam een dof gekreun over zijn lippen. Koud vuur woedde in zijn handen, maar op een wonderlijke manier putte hij kracht uit die pijn.

Hij stond op, bracht zijn hand naar zijn gezicht en voelde lang, tot ijzige slierten verstijfd haar, en gladde wangen zonder baardgroei. Was hij nog een jongen?

Hij luisterde naar zijn innerlijk, zocht een antwoord op die vraag en keek uiteindelijk omlaag naar zichzelf toen hij dat niet vond.

Wat hij zag leek eerder op het tegendeel te wijzen. Hij voelde nog altijd hoe jong hij was, maar zag het lichaam van een man: groot, slank en toch krachtig gebouwd. Hij droeg grove, maar doelmatige kleding: een zware wollen broek, gevoerde laarzen van fijn leer, dat er zacht en soepel uitzag, maar in de kou zo hard als metaal was geworden, en een eveneens gevoerd wambuis, dat bijeengehouden werd met een brede gordel. Er was een leren schede aan bevestigd, waarin misschien een klein zwaard hoorde, of misschien een heel grote dolk. Hij droeg geen mantel en zijn tastende vingers vonden ook geen hoofdbedekking. De storm moest hem in deze ongeschikte kleren verrast hebben, of er was iets anders – iets ergers – gebeurd.

Ingespannen groef hij in zijn geheugen, maar daar vond hij alleen leegte en een gevoel van vage teleurstelling, dat misschien in verdriet was veranderd als hij het de tijd had gegeven.

Maar dit was niet het moment om over zijn verleden na te denken. Als hij dat op het verkeerde ogenblik deed, had hij misschien geen toekomst meer. Ergens voor hem loerde gevaar, onzichtbaar en verborgen in de storm, maar zo dreigend dat het bijna tastbaar werd.

Was hij het gewend te vechten? Hij wist het niet. Zijn rechterhand was naar de lege schede aan zijn gordel gekropen, zonder dat hij zich ook maar bewust was geweest van de beweging, wat daar mogelijk op wees. Maar ook voor zulke overwegingen was nu geen tijd.

Hij was nog altijd bijna blind, of in elk geval gedesoriënteerd, maar hij kreeg langzamerhand gevoel voor zijn omgeving. Hij was in de bergen. Hoewel de loeiende sluiers om hem heen geen moment optrokken, voelde hij het geweldige massief in zijn rug. Af en toe doken voor hem vage omtrekken op uit het witte geraas: rotsen met harde vlakken, verborgen onder glinsterende ijspanters en met kammen scherp als de kling van een bijl, maar ook bomen met bladerloze dunne takken, die zich als bevroren vingers in de storm leken te krommen.

Hij ontweek ze beide, voor het geval er wilde dieren of misschien vijanden in hinderlaag achter lagen; die gedachte kwam hem te midden van deze razende hellestorm bijna belachelijk voor, maar toch registreerde hij haar zorgvuldig, om haar later in alle rust te kunnen afkloppen, omdat zij misschien meer aanwijzingen over zijn identiteit bevatte.

Hij strompelde verder, botste uiteindelijk toch tegen een rots en viel op een haar na, en toen hij zijn evenwicht hervonden had zag hij het spoor.

Het was maar een gedeelte van een spoor: een enkele, maar duidelijk herkenbare afdruk in een kleine hoek waar de storm niet bij kon. Niet het spoor van een mens, maar dat van een dier. Hoewel hij zich niet kon herinneren zo iets eerder te hebben gezien, wist hij toch dat het van een wolf was. Alleen de grootte klopte niet: het was zo groot als een mannenhand met gespreide vin-

gers. Als het echt een wolf was geweest, moest dit dier zo groot zijn als een klein paard; en het spoor was ook veel te diep, want de sneeuw was bijna zo hard als ijs geworden.

Voor de tweede maal gleeed zijn hand naar zijn gordel en zocht een wapen dat er niet was.

Omdat hij niets kon doen, bewoog hij zich voort en merkte op dat de grond langzamerhand minder sterk helde. Onder de sneeuw lagen nu losse stenen en geen scherpe rotsen meer, en ook het aantal honderdvingerige schaduw- en die hij nog altijd ontweek, nam gestaag toe. Het was nog geen bos waar hij doorheen liep, maar ook geen door alle leven gemeden steenwoesteni- j meer.

Toen hoorde hij de kreet.

De harde wind nam niet af, en ook het gehuil ervan werd niet minder, maar hij draaide, en een kort ogenblik droeg hij de kreet van een mens met zich mee: een geluid waaruit pijn en onvoorstelbare angst spraken, en nog iets, iets ergers, waarvoor hij geen woorden kon vinden, hoewel hij diep vanbin- nen voelde dat hij het kende.

Even bleef hij staan, luisterde met gesloten ogen en probeerde vast te stel- len waar de schreeuw vandaan was gekomen, maar dat lukte niet, want de wind was weer gedraaid en de storm leek nu uit alle richtingen tegelijk op hem in te beuken. Uiteindelijk liep hij verder.

Tijd verstreek, heel veel tijd, hoewel het hem moeilijk viel om de duur er- van precies te schatten; bijna alsof hij tot dan toe voor hem zonder betekenis was geweest. Extra informatie, die later misschien belangrijk zou worden. Nu telde maar één ding: het nu. Hij moest in leven blijven.

En degene vinden die die kreet had geslaakt. Was het noodweer met dezelf- de razernij blijven woeden als waarmee het hem had uitgespuugd, dan had hij de herkomst van de kreet nooit achterhaald. Maar de kracht van de storm nam af, en na een laatste, krijsende vlag ging hij zo plotseling liggen dat de daaropvolgende stilte bijna in zijn oren dreunde. Heel even nog hing de sneeuw als gewichtloos in de lucht, alsof hij verrast was door het plotselinge uitblijven van de wind en een moment nodig had om zich erop te bezinnen wat er vervolgens moest gebeuren.

In plaats van razende windvlagen zag hij nu een gordijn van glanzend wit stof om zich heen, dat uiteindelijk begon neer te dalen en een werkelijk schit- terend panorama vrijgaf: achter zijn rug en boven hem verrezen de bergen, precies zoals hij verwacht had, maar tienmaal zo hoog: een doorkliefde zwarte, witte en zilverkleurige muur, die tot de hemel en nog hoger reikte. En voor en onder hem lag een niet minder geweldige vlakte, slechts onderbroken door een paar stipjes bevroren onregelmatigheden, die misschien besneeuw- de bossen waren, bevroren rivieren, meren of in de greep van een eeuwige

winter verstarde menselijke nederzettingen, of misschien ook slechts door het toeval tot stand gekomen vormen zonder enige betekenis.

Misschien was er iets aan de horizon, een dunne, als met een scherp mes getrokken streep, die hemel en aarde van elkaar scheidde. De zee?

Hoewel zijn ogen jong en heel scherp waren, kon hij die vraag niet echt beantwoorden, en uiteindelijk speelde het ook geen rol. Dit beeld was bedrog.

Dit land kon er helemaal niet zijn. Misschien was hij dood en was dit hier Utgard, de wereld van het vuur en de reuzen, waarheen diegenen verbannen werden die zich onwaardig hadden getoond om plaats te nemen aan de tafels van Walhalla.

Maar als hij dood was, waarom had hij het dan zo koud, en waar kwam dan dat gevoel van verlies vandaan?

Toen werd de kreet herhaald, hees ditmaal, maar nog veel wanhopiger.

Met een handigheid die hemzelf verraste stormde hij verder, zag een rechtstreekse weg naar de diepte en sloeg hem zonder enig aarzelen in. Al spoedig klom hij over messcherpe kammen en bevroren klippen en legde de laatste twee of misschien wel drie manslengten af met een gewaagde sprong.

Hij viel, kwam met een soepele koprol en zonder zich te verwonden weer overeind, maar ergerde zich niettemin enigszins aan zijn onhandigheid. Zo'n sprong had voor hem geen probleem moeten zijn. Waarschijnlijk lag het aan de uitputting en aan de kou, die zijn spieren grotendeels stram had gemaakt.

Dat alles verhinderde hem niet zijn weg met snelle pas te vervolgen.

Weer hoorde hij iets – geen kreet ditmaal, maar een ander, veel onaangenaamer geluid. Toen hij de bosrand aan de andere kant bereikte, werd het erger. De indruk die hij van bovenaf op de rots had gehad, klopte: hoewel het bos dor en bladerloos was, had het de storm toch genoeg weerstand geboden om de sneeuw te laten opwaaien tot een meer dan manshoog duin, dat onverwacht moeilijk te beklimmen bleek. De sneeuw was veel kouder dan hij had verwacht en zo rul dat hij er tot zijn heupen in wegzonk. En toen het hem eindelijk gelukt was de hindernis te overwinnen, struikelde hij over een lijk en viel languit in de sneeuw.

Woedend op zichzelf richtte hij zich op, spuwde een mondvul sneeuw uit en keek om naar de oorzaak van zijn val. Het was het lichaam van een vrouw van misschien veertig jaar. Ze was gehuld in gescheurde en met bevroren bloed bezoedelde kleren; ze was uitgemergeld, had lang, onverzorgd haar en handen vol littekens die getuigden van vele jaren hard werk, en ze zat onder de verschrikkelijke wonden, waarvan hij de oorzaak niet precies kon duiden. Sommige zagen eruit als diepe messteken; op andere plekken leken vuistgrote stukken vlees simpelweg uit haar lichaam te zijn gescheurd.

Ze was nog niet lang dood. Haar huid dampte nog en de diepste van haar afgrijselijke wonden bloedden nog, hoewel het bleke rood in de gruwelijke

kou bijna ogenblikkelijk in ijs veranderde. Hij vroeg zich af wat voor wezen in staat was een mens zo toe te takelen.

Moeizaam kwam hij overeind, verwijderde zich een paar struikelende passen van het verscheurde lijk en keerde zich toen om om zich over de dode te buigen en het mes uit haar gordel te trekken. Een armzalig wapen, amper zo lang als zijn hand, maar beter dan helemaal niets. Pas daarna zette hij zijn weg voort.

Hij hoefde nog maar een paar stappen te zetten voor hij eindelijk de bron van de kreten ontdekte, hoewel die inmiddels verstomd waren. Op slechts een steenworp afstand lag een op zijn kant gevallen wagen in de sneeuw. Tot op dit punt, waar het noodlot van de inzittenden was voltrokken, was hij getrokken door twee krachtige ossen, waarvan een nog met gebroken nek aan de verdraaide dissel hing. Rondom het kadaver was de sneeuw rood gekleurd. Van het tweede dier was geen spoor te bekennen.

De wagen zelf was volkomen vernield, zo erg dat hij moeilijk kon geloven dat die verwoesting alleen door de storm was veroorzaakt, hoewel hij de kracht daarvan even tevoren nog aan den lijve had ondervonden. Beide wielen van de kant die boven lag waren versplinterd; de ooit stevige huid was hopeloos verscheurd. Alles wat de wagen vervoerd had, lag her en der in de sneeuw gestrooid: gereedschap, kleren, dagelijkse gebruiksvoorwerpen en zelfs kleine meubelstukken. Terloops registreerde hij dat degene die met deze wagen onderweg was geweest, blijkbaar zijn hele hebben en houden had meegenomen en zo te zien ambachtsman was. Hij zag talrijke stukken gereedschap in de sneeuw liggen: tangen, hamers en ijzeren staven met vreemd gebogen uiteinden, en vlak achter de versplinterde wagen lag zelfs een klein aambeeld, dat een diepe krater in de sneeuw had geslagen.

Pas een ogenblik later beseftte hij wat de dingen die hij zag precies betekenden. Het aambeeld en het grootste deel van het gereedschap waren niet door sneeuw bedekt, en dat kon alleen maar betekenen dat de wagen pas was omgevallen nadat de storm was gaan liggen. En dat betekende weer dat niet de storm de wagen had omgegooid.

Waarom verraste dat hem eigenlijk? Ook de dode die hij had gevonden, was geen slachtoffer van het noodweer geweest, maar...

Een plotseling gevoel van gevaar zette hem ertoe aan zich om te keren en zich in dezelfde beweging opzij te gooien en het mes snel op te heffen.

Een van die handelingen redde hem misschien het leven, en dat was waarschijnlijk niet het nietige mesje, waarvan het lemmet nauwelijks scherp genoeg was om door de ruige vacht van de reusachtige wolf die hem besprong heen te dringen.